

Ige: Lk. 2.1-8

Az elmúlt napokban sokat számoltunk:

- A gyerekek számolták az adventi kalendárium ablakocskáit, hogy hányat kell még aludni karácsonyig. Mennyit kell várni még a téli szünetig.
- Az ország vezetői már a jövő évi költségvetést számolgatták, talán további megszorításokat, esetleg választási esélyeiket.
- A családok az ajándékok megfelelő arányát, és a rendelkezésre álló forintokat. A házaszszonyok a karácsony estig rendelkezésre álló napokat, órákat.
- Sokan a határidőket, az év végéig elvégzésre váró feladatokat számolgatták.
- Azon az első karácsonyon is mindenki számolt valamit:
- Augustus (Fenséges, Dicsőséges) az adófizetőket, a katonákat, hogy pazar terveit milyen ütemben tudja végre hajtani.
- József a Názárettől Betlehemig tartó a hosszú, fárasztó út után a bezárt ajtókat számolta.
- Mária, Jézus édesanyja a jóslófájások közötti időt. Mennyi idejük lehet még a szülésig?
- Betlehem népe az összeírásra érkező vendégeket, a szokatlan forgalmat, és az idegenforgalomból származó bevételt számolgatta. Időzzünk el ezen a Karácsony estén ezeknél a számoló betlehemieknél.

Akik ott éltek a „kenyérnek házában”(Bét-lehem), ahol az idők során olyan sokszor előfordult, hogy nem volt kenyér. Abban az időben is szűkös volt a megélhetés ott is, mint a Római Birodalom sok tartományában. Nem csoda hát, hogy a szegény ember számolta a más szegény emberektől származó bevételt a szállásért.

De egyel nem számoltak, és ez lett a tragédiájuk: nem számoltak azzal, hogy Isten ígérete épp azokban a napokban teljeseedik be. Nem számoltak a régi próféciával, ami Mikeás könyvében van megírva arról, hogy a Megváltónak ott kell megszületnie.

Nem ismerték volna ezt a próféciát? Dehogynem. Dániel könyve alapján még megközelítőleg azt is kiszámolhatták, hogy mikor. De ők azokban a napokban mással voltak elfoglalva. Így nem lehettek házigazdái, szemtanúi annak, hogy Isten földre jött.

Pedig életre szóló felejthetetlen csodában lett volna részük. Milyen büszkék lehettek volna rá. „A házacska templommá lett, mert Jézus megszületett benne”- mondhatták volna. De ők akkor nem számoltak Jézus megszületésével. Mással voltak elfoglalva.

Nem gonoszságból nem adtak helyet, hiszen ott és akkor embertáborok voltak szabad ég alatt. Úgy el voltak foglalva, hogy Józsefben és Máriában csak egyszerű embereket láttak. Úgy el voltak foglalva, hogy nem vették észre, hogy közeledik hozzájuk a csoda.

Nem így van ez most is? Nem így lenne ez velünk is? Ha ma karácsonyeste, amikor állunk majd a fa körül megzörgetné a kapunkat valaki: egy csavargóforma ember, meg egy kétes külsejű aszszony, aki ráadásul gyermeket vár, és szállást kérnek tőlünk éjszakára. Tőlünk, akiknek magunknak sincs sok, és annyit fáradoztunk ennek az estének a nyugalmaért. Mit tennénk ebben a helyzetben? Ki tudnánk-e nyögni legalább ennyit: „*jöjjenek be és húzzák meg magukat az istállóban*”? De még egyszer nem így jön majd el!- monddod. Ez igaz, de amikor felnőtt azt mondta, hogy ha az ő nevében adunk az éhezőnek enni, vagy felruházunk egy mezítelent, vagy befogadunk egy jövevényt, az olyan, mintha vele tettük volna meg.

Nem rosszindulatból, nem gonoszságból, de mégsem számol Vele ez a világ. A földnek azon a részén élünk, ahol sokak asztaláról az utóbbi időben elfogyott a kenyér, sokak kezéből kiesett a kenyérkereset. De mi még inkább számolgatunk. Tovább kell menni, tervezni kell, dolgozni kell, rohani kell, mert kenyér kell, mert a kamatokat fizetni kell. Csak őt hagyjuk ki a számításból. Csak őrá nincs időnk. Csak őt nem ismerjük meg.

Pedig, ha kihagyjuk őt az életünkéből, a számításainkból, szegény marad az életünk. Nem fogjuk hallani az angyalok énekét, ahogy odahajolnak a szívünkhöz, mint a pásztorokhoz a mezőn: „*Di-*

csőség a magasságos mennyekben Istennek, és földön békesség, és az emberekhez jóakarát.” Ha nem számolunk vele, nem látjuk meg abban a kisgyermekben, hogy nekünk Nagyvonalú Istenünk van, aki nem méricskél, nem számíttatott, hanem a legdrágábbat sem sajnálta értünk odaadni. Azt a Jézust, aki egyszer később azt mondta magáról, *hogy ő az életnek kenyere*, aki képes betölteni az ember minden szükségét, hiszen az Élet kenyerét adta a kenyérgondokkal küzdő Betlehemnek. De nem vették észre.

Ha nem számolunk vele, nem látjuk meg, hogy mire képes értünk. Képes az emberi szíveket egymáshoz hajlítani, képes bánatot örömmé fordítani, tartalmatlan életet teljessé tenni.

Jusson eszünkbe, hogy Ő egyszer eljött erre a földre az első karácsonyon, és azt ígérte, hogy visszajön. Számoljunk Vele! Számítsunk Rá! Valahányszor szólnak a harangok, akkor Jézus jár Betlehemben, Hajdúböszörményben. Keres minket, zörget nálunk, hogy találkozzunk Vele. (NÉNI) Valójában olyankor nem is mi fogadjuk be őt, hanem, - majd meglátjuk - hogy Ő fogad be minket. Szélesre tárja előttünk háza ajtaját: gyere gyermekem és lépj be bátran, lépj be szabadon és érezd otthon magad, mert szeretlek téged, rajongód vagyok, társad vagyok, akiért eljöttem erre a földre, számíthatsz rám, számolhatsz velem, s én teljessé teszem az ünnepedet és az életedet.

De jó lenne, ha igaz, őszinte válaszként kérnének őt, hogy jöjjön és lakjon nálunk. Mondjuk úgy, ahogy hétfő reggelente szoktuk a gyerekekkel:

„Házamba is jöjj el velem,
Tedd templomoddá Istenem.”

Mert amikor Mária és József helyet kapott abban az istállóban, az templommá lett. Bármi volt is benne, Jézus templommá tette. Amikor behívjuk őt, Velünk és az otthonainkkal is ezt teszi: megváltoztatja, megszenteli, templommá teszi.

Úgy legyen áldott ünnepünk, hogy számolunk vele, számítunk rá! Ámen.

Lomentné Szopkó Tünde református lelkész